

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το θεατρικό έργο «Στην Εθνική με τα Μεγάλα» ίσως θα άξιζε να το δει κανείς σαν μια αλληγορία πάνω στη σύγχρονη ελληνική ζωή. Όχι πως είναι φυσικά αυτό δεσμευτικό για το θεατή· νιώθω όμως πως υπ' αυτή την οπτική γωνία φαίνεται μια απ' τις πιο ενδιαφέρουσες προοπτικές του. Μια αλληγορία της γενετικής του χάους σε καταστάσεις και πράγματα που αντιμετωπίζει καθημερινά όποιος κυκλοφορεί στις εθνικές αρτηρίες αυτής της χώρας... Μέσα απ' την αναψηλάφηση μιας οικογενειακής ιστορίας όπου τα πρόσωπα αναζητούν εναγώνια την ταυτότητα της ύπαρξής τους, ο θεατρικός λόγος υποβάλλει αισθήσεις ζωής που αντανakλούν την κοινωνική, ιστορική και εθνική πραγματικότητα των ημερών μας: τη μαύρη κωμωδία μας.

Το έργο εκτυλίσσεται σε μια παράγκα στο πλάι της Εθνικής Οδού, ένα παράπηγμα μεταξύ καντίνας και αποθήκης μεταχειρισμένων ανταλλακτικών για φορτηγά αυτοκίνητα, με πρωταγωνιστές τρία περιθωριακά νέα παιδιά. Τα ονόματά τους: ο Λάκης, ο Λόλης και η Λέλα. Το έργο αρχίζει όταν ο μεγαλύτερος αδερφός επιστρέφει μετά από μερικά χρόνια απουσίας του για να συναντήσει εκεί τον μικρότερο αδερφό του και τη φίλη του. Μέσα απ' τη συνάντηση αυτή έρχονται σιγά σιγά στο προσκήνιο μνήμες της παιδικής τους ηλικίας που ανασυνθέτουν ένα κατακερματισμένο και αινιγματικό παρελθόν με προεξάρχοντα τα πρόσωπα του πατέρα που έχει μόλις πεθάνει και μιας μάνας που έχει εξαφανιστεί. Καθώς όμως η εικόνα παραμένει σκοτεινή κι αζεκαθάριστη, τα ερωτηματικά πληθαίνουν και η αβεβαιότητα κάποια στιγμή μεταμορφώνεται σε απειλή. Μέσα σ' έναν κόσμο που διαρκώς εξελίσσεται κι αλλάζει οι κάτοικοι της παράγκας πρέπει να μπορούν να παρουσιάζουν μια πειστική εικόνα του εαυτού τους και της ιστορίας τους, διαφορετικά κινδυνεύουν να εξαφανιστούν ως αυθαίρετο οικοδόμημα από τα έργα διαπλάτυνσης της Εθνικής Οδού αλλά και από τις υποψίες που τους βαραίνουν.

Στη διάρκεια μιας περίπου μέρας, κάπου στην Εθνική Οδό, με φωνές που σχεδόν σκεπάζονται από το θόρυβο των διερχομένων αυτοκινήτων, δύο αδέρφια ξετυλίζουν ένα κουβάρι μπερδεμένους σπάγκους αναζητώντας την άκρη του. Άκρη κρυμμένη από χρόνια κάτω απ' το λιγδωμένο χώμα της καντίνας αποθήκης.

Μιχάλης Βιρβιδάκης
Μάιος 1998